

Benka Pulko

Pocestnica

Življenjski potopis

Benka Pulko

Pocestnica

Življenjski potopis

Undara Studio 2007

Pocestnica

Življenjski potopis

Besedilo: **Benka Pulko**

Uredniški pregled: **Melita Kuhar Pucko**

Jezikovni pregled: **Silva Eöry**

Lektoriranje: **Mija Vrečar**

Zadnji pregled: **Vesna Tomc Lamut** in **Nadja Seražin**

Fotografija na ovitku: **Bibiana Matheis**

Grafična priprava: **HiFi ColorStudio**

Tisk: **Gorenjski tisk**

Založba: **Undara Studio**

Copyright © 2007 Benka Pulko

Vse pravice pridržane. Nobenega dela te knjige ni dovoljeno ponatisniti, reproducirati ali prenašati s kakršnimikoli sredstvi (elektronskimi, mehanskimi, s fotokopiranjem, zvokovnim snemanjem ali kako drugače) brez poprejšnjega pisnega dovoljenja avtorice, z izjemo recenzentov, ki smejo v svojih delih navesti kratke odlomke iz teksta.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-992

PULKO, Benka

Pocestnica : Življenjski potopis / Benka Pulko. - Ljubljana : Undara Studio, 2007

ISBN 978-961-91149-3-3

233801472

Knjigo posvečam vam, ki me ljubite ali sovražite.

Od vas se učim in ob vas zorim.

In mojemu prvemu dosežku, ki je zrasel v uspešno gospodično.
Da bi nadoknadili vse, za kar nama je zmanjkalo časa v mladosti.

Ter vsem svojim staršem.

Enim, ker so me rodili.

In drugim, da so me posvojili.

Hvala vsem, ki ste moj svet.

Ponosna sem na vas!

pocestnica -e ž (e)

1. *potepuhinja*: vrnila se je, *pocestnica*, v domači kraj
2. slabš. prostitutka, ki si pridobiva stranke na cesti, ulici: ulice, na katerih postavajo pocestnice; zgodbe o pocestnicah; ravna z njo kot s pocestnico zelo nespoštljivo / družiti se s pocestnicami vlačugami, prostitutkami; postala je prava pocestnica

pocestnik -a m (e) knjiž.

1. potepuh, klatež: vrnil se je, pocestnik, v domači kraj
2. ženskar, vlačugar: imeli so ga za največjega pocestnika v mestu

Od semenke do Benke

Rojstva se sicer ne spominjam. A tisti, ki se ga, pravijo, da je bilo burno že na začetku. Dogajalo se je na vseh frontah in življenje je napovedovalo, da se ne bo kaj prida umirilo ter da se bo dogajalo še naprej. Otroku, ki je lezel na svet po svojo izkušnjo, in vsem, ki jim bo prišel na pot.

Ona je bila lepa in on pameten. Oba sta bila s Ptuja. Združila ju je ljubezen do pustnega rajanja, kaj več skupnega pa pravzaprav nista imela. Nikoli nisem vprašala, na katere koordinate sega moj začetek, a po datumu rojstva in po tem, da sta rada hodila na morje, sklepam, da nekam na jadransko obalo.

Danes bi bila, če bi se bila takrat rodila s štrlino med nogami, Matej Pulko. Ker je ni bilo, je mamina mama predlagala svetnico. Devica iz Lurda jo je namreč tako prevzela, da je s predlogom zmagala na družinskem natečaju za prvorojenkino ime.

»Bernardka naj bo!«

In je bila.

Rodila sem se hitro in tako živim še danes. Prehitela sem samo sebe za nekaj dni, kot se prehitevam že vse življenje. Mama se spominja, da je šlo gladko, da sem padla na svet kot njena najljubša in najboljša življenjska napaka, da nisem ne težila ne kričala, da sem bila vzoren dojenček in da je ob meni začela razmišljati, da bi si lahko služila kruh z rojevanjem otrok. A samo pod pogojem, da bi bili vsi mladiči mojega formata.

Mama Teja je z mano debitirala na bolniški postelji hiše, ki ji je bila dobro znana. Po njej se je, brez dojenčka, sprehajala vsak dan kot višja medicinska sestra.

Z menjavo njenega poklica ni bilo potem nikoli nič. Povila je le še eno štruco, ki je kot meteor priletela v družino osem let za mano.

Kljub temu da ata Franci ni nikoli veliko komentiral, je bila večina

njegovih ugotovitev precej umestnih. Dobro je opazoval in pravilno sklepal, da bo ena od dveh hčera v življenju uspela zaradi inteligence, druga pa zaradi trdega dela. Meni je, resnici na ljubo, pripadlo mesto manj brihtne od obeh.

Otrok in mama sta bila zdrava in sta preživela prve dni po porodu med obiskovalci, ogledovalci, rožami in prijatelji v oblačilih medicinskega osebja. Vreme je bilo spomladansko toplo. Okoli stare bolnišnice so cveteli divji kostanji. Sonce se je sprehajalo po nebu in kukalo skozi velika okna na male ljudi, ki so se skotili, ko je bila še tema.

Prvi obiskovalec je bil navdušeni oče. Prišel je zjutraj in me gledal skozi isto okno kot sonce. Ker sem bila njegova miniatura kopija, sta se moja triindvajsetletna sveže pečena starša na hitro odločila, da mi pripneta še rezervno ime, če prvo ne bi zdržalo. Franja.

In veste, da ni! Kot strela z jasnega je panično udarila novica, da se je na sveže izpisanem rojstnem listu znašla grozna napaka. V imenu je manjkala črka k. K kot katastrofa! Namesto Bernardke so dobili Bernardo, ki je nikoli niso želeli ... in kaj bo sedaj, ker Bernarde pa res ne bodo imeli v hiši, ker se ne sliši niti približno tako, kot so si zamišljali.

»No ja, jo bomo pač dali popraviti,« so se odločili in poslali v popravilo moje ime, da sem končno postala Bernardka.

Po deklici, ki se ji je na jugu Francije prikazovala Marija.

Če sem odkrita, se je Marija prikazala tudi meni, ko so moji doma končno dojeli, da je lepo in sveto ime prezahtevna igraka za enoletnega govorca. Ropotala sem kot raglja in dedek se je rad pohvalil, da je že takrat vedel, če nič drugega, da bom dobro, rada in veliko govorila. Le to presneto ime! Tega pa nikakor nisem spravila skupaj. Potem je na srečo vzela stvar v svoje roke moja najljubša teta in me odrešila nadaljnjih frustracij. Ljubezen do čokolade in temnejša polt od vrstnikov sta dali idejo.

»Benka!« sem navdušeno ponovila izpeljanko iz imena priljublje-

nega kakava in posvojila vzdevek, ki je sčasoma postal moje edino ime.

Kar se pa tiče črke r, so moji roditelji hitro pritisnili na pravi gumb:

»Če boš rekla grrrem v Marriborrr, bomo šli,« so podrgnili ob potovalno žilico in testirali vnemo ter vztrajnost mlade nadobudnice.

Še istega dne sem z zadnjega sedeža temnomodrega fiata zmago-slavno opazovala, kako se vali življenje ob cesti mimo oken drvečega avtomobila. Bili smo na poti v Maribor.

Prva prijateljica

Ko sploh še nisem vedela, kaj so prijatelji in čemu so namenjeni, sem se blazno rada družila s svojo mamo. Ne kot hči, ampak kot prijateljica. Bila je najlepša ženska v mojem malem veselju. Vedno je bila modno oblečena, naličena, sfrizirana in zmeraj ji je okoli vratu visela kaka posebna ogrlica. Obešanje na njene dodatke in igranje z njimi se mi je zdelo zelo zanimivo, njej pa veliko manj.

»Za damo se ne spodobi, da se igra z nakitom. Ne s svojim ne s tujim,« je bila prepričljiva z nauki, ki jih je podkrepila z vzorom.

Takšne lekcije so se pri meni dobro in za vedno prijele.

Nasploh sem se v tistem obdobju, brez dodatnih inštrukcij, naučila sedeti s prekrizanimi koleni, pogosto sem zahajala v kopalnico in se polivala s parfumi, ki so bili na dosegu, ter se preoblačila tudi do petkrat na dan. Ker umazana nisem hotela biti za nobeno ceno in ker je bilo vlečenje oblekic iz omare ter menjavanje ene za drugo veliko manj zahtevno opravilo kot recimo pranje, likanje, zlaganje in vnovično pospravljanje nazaj v omaro, ki ga je moral za mano opraviti nekdo drug.

Pri dveh letih sem začela sklepati kupčije. Če je moja nekaj desetletij starejša, a še vedno najmlajša prijateljica, hotela sama na kavo v

kavarno čez cesto, sem ji zaračunala. Stalo jo je ene noči nošenja njene najbolj izzivalne prozorne rumene spalne srajce, poslušanja nočnega radia brez omejitev in prepovedi uporabe okenskih zagrinjal. Potem sem negibno ležala na kavču majhne, lepo opremljene garsonjere v središču mesta, občudovala sence, ki so se sprehajale po stenah, in poslušala glasbo, ki se je mešala s tisto iz kavarne. Sama sebi sem se zdela kraljica.

Mojih dveh nisem nikoli dočakala budna. Smejalo pa se mi je še ves naslednji dan in vse dotlej, dokler se nismo preselili v hišo na obrobje mesta, kjer ni bilo ne svetilk in ne kavarne. Meni osebno se večja bivalna površina še zdaleč ni zdela vredna menjave s prejšnjo imenitno lokacijo. Z njeno izgubo se je bistveno zmanjšala tudi moja pogajalska moč.

Sicer pa je zelo očitno, da sem se že takrat začela razvijati v to, kar sem danes. Sovražnico cigaret. Če se je Teji zahotelo cigarete in kave – v tistem času se mi je zdelo najbolj butasto, da moramo otroci klicati starše drugače kot po imenu, zato sem spremenila to navado – me za nič na svetu ni prepričala, da bi šla z njo. Dovolila sem ji, naj počne, kar hoče, a v zakajeno kavarno me ni spravila za nobeno ceno. Da bom pridno sedela na cvetličnem koritu pred lokalom, sem vedno znova obljubila, in to tudi izpolnila.

No, vmes sem si krajšala čas z razlaganjem mimoidočim, kako me mama zanemarja, da me pušča samo in tako naprej. Pač malo za hec. Saj tako nekako teče večina pogovorov na ulicah, mar ne? Sedenje na betonu in bingljanje z nogami, nagovarjanje ljudi ter sončkanje na svežem zraku se mi še danes zdi super zabavno.

V resnici pa je bila to moja prva avantura, izpeljana na precej udoben način. Dogodivščine so prihajale same od sebe in ponje ni bilo treba iti drugam.

Ata, ki ni bil copata

Medtem ko mi je mama kazala, kako hoditi, me je oče učil voziti. Za dober začetek je kupil najdražji športni voziček v trgovini in potrdil dober okus, ne le za ženske, temveč tudi za kolesa. Pa saj je bil strojni inženir in vozila so bila njegov poklic. Potem ko sem osvojila štiricikel, me je seznanjal z vsemi vrstami, velikostmi in tipi koles. Zame je bilo pomembno samo to, da se je vrtelo in da je šlo hitreje kot peš. Naj so bile to kotalke, skiro, samokolnica, bicikel ali volan avtomobila, bagerji in lokomotive ali plastični motocikli, ki mi jih je kupoval. Daleč najbolj navdušena sem bila nad formulo 1.

Moj vrli oče me je naučil tudi nekaj takih resnic, ki sem jih s svojimi možgančki napačno dojela in reagirala drugače, kot je najverjetneje mislil, da bom. Ob priliki mi je rekel, naj ne dovolim, da bi se iz mene norčevali. Nikoli in nikdar! Da se moram znati postaviti zase in da naj jih kar nabutam, če bo potrebno. Pa je bilo potrebno in sem jih.

Posebno srečo je imela sosedova blondinka mojih let v roza nafruljeni oblekici, ki mi je šla na živce za ponoret. Nekega dne sem se med igro na dvorišču pred kokošnjakom spomnila očetovega nasveta, se sklonila, izbrala največji kamen med vsemi, se prožno vzravnila, stopila proti njej in jo kresnila po glavi. Očitno sem dobro zadela, ker se je mala samo še zazibala, zavila z očmi in omedlela.

Potem je prinorel oče in je bil seveda pravi cirkus. Sosea – glede na podobnost z žrtvijo in zaskrbljenost očitno njena mama – je vreščala kot sraka in ni mi bilo jasno, zakaj name, zakaj ne na očeta. Ideja je bila vendar njegova!

Mislím, da sem jih takrat prvič fasala tudi sama. In to s kuhlo. Kdo me je tepel, se ne spomnim, vem pa, da sem se preostanek dneva mulila in da sem našla zatočišče pri omi in dedu, ki sta živela v pritličju iste hiše. Krivica je grozna stvar! Meni se je zdelo, da sem ukrepala, kakor mi je bilo naročeno in v najboljši veri, da se samo braním. Slabega pa nisem hotela nikomur nič.

Mala, hvala bogu, ni umrla. Na srečo si je opomogla. A blizu našega dvorišča in mojega igralnega rajona se ni več prikazala. Nikoli več je nisem videla in, priznam, tudi pogrešala je nisem.

Novoletne jelke so bile v naši hiši zapostavljena stranka. V prvih letih življenja, se spomnim, smo imeli same pritlikave rastline z nekaj štrlečimi vejami, ki smo jih postavili v lonec, jih založili z lesom in premogom ter okrasili. Najbolj bedna so bila jutra, ko je drevesce ležalo na tleh, obeski pa so bili na poti v pozabo. Mama je tečnarila očetu nekaj let zapored, naj naredi boljše stojalo, a odziva nismo doživeli.

Jelka je bila vsako leto bolj na redko okrašena, jaz vsako leto bolj žalostna, oče vsako leto bolj pozabljiv, mama pa vsako leto bolj besna. Ko ji je počil film, je šla kupit stojalo in prinesla domov še plastično smreko. Kar se mene tiče, sem bila navdušena. Vedno sem si želela, da bi novoletni prazniki trajali do pomladi. Z novo smrečico so, ker sem jo imela okrašeno do aprila. Doma so sicer zahtevali, da sem jo konec januarja prestavila v najbolj skrit del najtežje dostopne sobe. Da jih noben obiskovalec ne bi zasliševal, kdo v hiši je fanatičen občudovalec novoletnega okrasja.

Jetrca in jetra

Vzgojili so me v spodobnega človeka. Spomnim se, da je bil štab dveh roditeljev, para starih staršev in tete, ki je živel pod eno samo precej veliko streho, odločen, da med njihovimi vzgojnimi metodami ne bo prostora za razvajanje. Pravilo so najpogosteje kršili najstarejši med njimi. Verjetno so jim zaradi tega drugi odpuščali, zame pa je bilo za trenutek ali dva pravo razkošje okušati življenje razvajenke. Recimo, ko sem lahko pozimi poležavala pod omino debelo puhasto pernico, namesto da bi šla v vrtec, ali ko je zapravila pol premoženja, da mi je kupila prve češnje, ko je zadnje priboljške v hiši prihranila zame ali ko je na kolinah pripravljala jetrca za Benko v posebni posodi in na specialen način.

Mami so ne le jetrca, temveč vse take in podobne domislice, ki so zrasle na ominem zelniku, šle precej na jetra. Kaj si je pa mogla, če se je primožila v hišo, ki jo je zelo suvereno obvladovala oma Roza. Od nje sem podedovala nos, veselje do zelenjave z vrta, ljubezen do pletilk ter podjetnost in nadzorniško žilico. Tako pravi mama. Ata molči, ker je to bila njegova mama.

Dedek je bil bolj tiha voda. Navadno se je držal zase in veliko bral. Razen ob sobotah dopoldne, ko nam je dala oma vsakemu svojo krpo in dodelila lokacijo za loščenje. Takrat sva bila največja zaveznika in njena najbolj goreča sovražnika. Bil je zaprisežen komunist in nič drugega na svetu ga ni veselilo bolj kot politika, »štihanje« vrta in obrezovanje brajde. Sicer je delal kot skladiščnik in podpiral ženo, ki je delala več kot on, le plačana ni bila za to. Z očetovim očetom, ki sem ga klicala kar foter, čeprav to ni bil, včasih pa Franc, ker mu je bilo tako ime, sva si delila odlične čase.

Spomnim se, da sem ga pri štirih letih hotela naučiti, kako postati boljši šofer. Želela sem mu pomagati, ker je vozil neznansko počasi in, tako se mi je zdelo, precej štorasto. Vsaj tako sem sklepala, saj so naju venomer vsi prehitevali, nama žugali in nekako niso bili navdušeni nad najino udeležbo v prometu. Pa se ni dal motiti in zdelo se je, da moji teoriji ne verjame. Jaz sem samo predlagala, da naj bolj pritisne na plin. Če bi bila najhitrejša na cesti, naju tako ali tako ne bi nihče mogel dohiteti, kaj šele grdo gledati. A se ni dal motiti. Raje je ostal pri svojem stilu vožnje in dočakal častljivo starost.

Kot so šle stvari na jetra odraslim, so šle na jetrca tudi meni. V tistem času me je nenavadno veliko ljudi spraševalo, zakaj si ne umivam oči. Iz pekočih izkušenj s šamponom sem vedela, da voda v očeh ni najboljša stvar, a sem kljub temu spraševala mamo, kaj je narobe z ljudmi, ki mi predlagajo take reči in kaj bi se dalo ukreniti, da bi imela manj črne oči.

Kako otrokom zraste rep

Takrat so poleg vseh drugih prihajali občasno na obisk tudi sorodniki. Najpogosteje jih je naplavilo za praznike, sicer pa so se naslikali tudi brez razloga. Bilo je lušno, ker so porušili ustaljeno življenje in hišo zazibali v novem ritmu, navadno precej bolj divjem kot sicer.

Bratranec in sestrična sta ob neki priložnosti s seboj prinesla novo besedo. Ker nobeden od nas ni prav dobro vedel, kaj pomeni, se nam je zdelo smiselno ugotoviti njen pomen na sosedu, ki je prav takrat šel čez dvorišče svoje hiše z gostilno. Gospod Rozman je bil ugleden lastnik lokala, kamor je zahajalo veliko ljudi. Skozi na stežaj odprto okno naše hiše smo se drli čez okensko polico, ki smo jo komaj dosegli:

»Gospod Rozman, vi ste kurba!«

Ker se ni odzval, smo ponovno poskusili. Malo glasneje. Še vedno nič. Bolj ko smo bili glasni, hitreje je stopal, obrnil pa se ni.

Namesto njega se je odzval eden od naših domačih, ki je s hitrimi koraki prišel v sobo, nas nagnal med igrače in treskoma zaprl okno. Sunkoma je zagrnil zaveso, da se je prestrašena zatresla na leseni karnisi, in nam zabičal, naj česa takega ne ponovimo nikoli več.

Slutili smo, da mora beseda pomeniti nekaj ne ravno lepega, vprašati pa si le nismo upali več.

V naši hiši je bilo zanimivo, ker se je vedno nekaj dogajalo. Družabnih dogodkov je bilo na pretek in v glavnem so prihajali odrasli. Najbolj so mi bili gostje vseč takrat, ko so odhajali. Na hišnem pragu so se še dolgo na široko poslavljalji, klepetali in dorekli vse, česar niso mogli končati okoli kuhinjske mize.

Na srečo sem bila takrat še bolj drobne sorte, tako da me pri poslavljanju navadno niso pogrešali. Medtem ko so na pragu potekale vljudnostne ceremonije, sem se lahko v miru posvečala svojim dejavnostim. Najraje sem ostala v kuhinji in se sprehajala okoli mize med zapuščenimi odrinjenimi stoli ter praznila osamljene kavne skodelice.

V njih je bilo tu in tam, poleg kavne usedline, še za kakšen požirek kave.

Ko so se moji vrnili, sem po odraslo mirno sedela na kakem stolu s prekrizanimi nogami in objetimi koleno ter se delala, kot da ni nič. Izdali so me temno rjavi brki, ki so povedali, kaj sem počela med njihovo odsotnostjo. Pametno so se pretvarjali, da niso ničesar opazili, potem pa so mi – preden se je pojavil na vratih naslednji obisk – mimogrede namignili, da otrokom, ki pijejo kavo, lahko zraste rep.

Menda mi je zastal dih, oči so se mi razlezele čez ves obraz in dlani sta v grozi zdrseli čez zadnjo plat ter preverili, ali ni morda že kaj pog-nalo.

Potem sem se začela dosledno izogibati skodelicam za kavo in vsemu, kar je bilo v njih. Odločena sem bila, da repa ne bom vlekla za seboj. O resnosti namere nazorno priča dejstvo, da sem svojo prvo skodelico kave izpraznila šele po tridesetem in da mi še danes ob vsaki, sicer redki kavi, na obzorje spomina primiga rep.

Od ljubimca do konja

Moški so me zanimali in fascinirali že od nekdaj. Občudovala sem pametne, postavne, iznajdljive in komunikativne. Nobene razlike, še vedno je tako. Le s fasciniranjem je danes malo drugače, saj za ure opazovanja in občudovanja nisem več dovolj motivirana.

Prišli so iz Kranja. Za moje takratno pojmovanje z druge strani sveta. S seboj so pripeljali visokega svetlolasca z modrimi očmi, svojega sina, ki je bil kako leto starejši od mene. Ne vem, ali je bilo zaradi las ali oči, morda pa zaradi kemije ali česa četrtega, toda od Iztoka me niso mogli odlepiti. Ženska posesivnost v deklinški obliki me je silila, da sem štorljala za njim, jedla tisto, kar je jedel on, hotela z njim na stranišče in bila ljubosumna na mačka, kateremu je posvečal več pozornosti kot meni. V glavnem, zdelo se mi je, da bi bilo najboljšo, če bi se kar

poročila.

Prišel je naslednjič in spet naslednjič. Vmes sva rasla, spreminjala se mu je barva las, meni pa kriteriji za poroko. Ko je prihajal, sva se najraje igrala z mojimi igračkami, za katere je veljalo, da so na voljo samo otrokom, ki pazijo nanje. Enkrat je sanjski princ zajahal mojega lesenega gugalnega konja in ga zlomil. Padla sem v neutolažljiv jok. Ne spomnim se, ali je bilo zaradi princa ali zaradi konja. Ljubezni je bilo v glavnem zelo na hitro konec. Odtlej se mi je princ zdel pravi konj. Konja pa smo nesli k mizarju v popravilo.

Moj najljubši človek

Takrat še nisem govorila špansko, tako da mi ni mogel nihče očitati, da jo kličem krava. Vaka je bila moj najljubši človek. Bila je vzgojiteljica brez svojih otrok, ki je živela za otroke drugih. Jaz sem bila med vsemi njimi popolna zmagovalka v boju za njeno pozornost, ljubezen in naklonjenost. Pomagalo je dejstvo, da sem bila hči njene-ga mlajšega in edinega brata, ter da smo, kot sem že omenila, živeli v isti hiši.

Ivanka je bila teta z veliko začetnico. Vse, kar sva počeli, je bilo zabavno. Zaradi nje sem z navdušenjem hodila k zobozdravnici in imela rada celo vrtanje zob. Če ni bolelo? Ja, mene je recimo bolelo veliko bolj, ko me je mama peljala k frizerju in so mi strigli lase. Veliko bolj! Odvratni so mi bili tudi ljudje s fotoaparati. Posiljevali so me s smejanjem, kadar mi ni bilo do tega. Zato sem pogosto predlagala, da bi namesto k fotografu šli raje k zobarju. Pa če smo ga potrebovali ali ne.

Vsak dan me je peljala v vrtec, po njem pa – namesto naravnost domov, kamor so šli vsi drugi otroci – na sprehod do knjižnice in v slaščičarno. Vsak, čisto vsak dan. V hiši sladice so naju čakali kavica in kozarec vode zanjo, zame pa sok in ananasova rezina.

Tako sva klepetali o aktualnih dogodkih v vrtcu in doma, naredili načrt za preostanek dneva, preden sva se počasi odpravili domov, kjer naju je čakal še kup novih vznemirljivih dejavnosti.

Na poti do doma mi je pripovedovala pravljice, zgodbe o ljudeh in kdaj pa kdaj sva kakšno zapeli. Medtem ko sva hodili, je mnogokrat kvačkala in nič nenavadnega ni bilo, da sem dobila vsak dan v tednu novo oblačilo izpod njenih marljivih, spretnih in iznajdljivih rok.

Bil je dan pred poroko ominega nečaka in priprave na slavlje so bile na vrhuncu. Tedne prej se je nekdo namesto mene odločil, da bom za dogodek dobila novo obleko. Kot skoraj vsa druga moja oblačila, razen spodnjih majic in hlačk, je bila tudi ta domače izdelave. Oma je spletla nogavice, Ivanka pa je nakvačkala obleko, plašč, rokavice, kapo in šal. Že res, da so me vedno vse mlade in stare tete v mimohodu na ulici občudovale, kako da sem lepa in ljubka in ah in oh v ročno narejenih oblekicah, vendar nobena od njih ni vedela, da je to samo zato, ker nimamo denarja, da bi šli po obleke v trgovino. Vsaj tako se mi je zdelo takrat.

Napočila je nesrečna poročna sobota. Evforično so me oblačile vse tri ženske v hiši in zdelo se je, da bo od občudovanja zdaj zdaj razgnalo vsaj eno od njih.

»Ooo, kako lepo! Super! Iiii, ne morem verjeti, kako ji pristojiii. Pogledj to! Sijajno. Mmm, res lepo! Rumena je prava zanjo,« je vrelo navdušenje iz vsake posebej in iz vseh naenkrat.

Ogledovale so si me z vseh strani in pregibale, zavezovale, prelagale in vse so nekaj popravljale po mojem nesrečnem telesu. Dvignil me je par rok in me postavil na mizo. Sedaj so si me ogledovale še bolj od blizu in ko je bila urejena poslednja malenkost, sem bruhnila v neutolažljiv jok: »Ali smo mi res tako revni, da nimamo denarja niti za eno samo kupljeno obleko?«

Tulila sem v začudenje vseh treh, ki so hipoma utihnile, se počasi